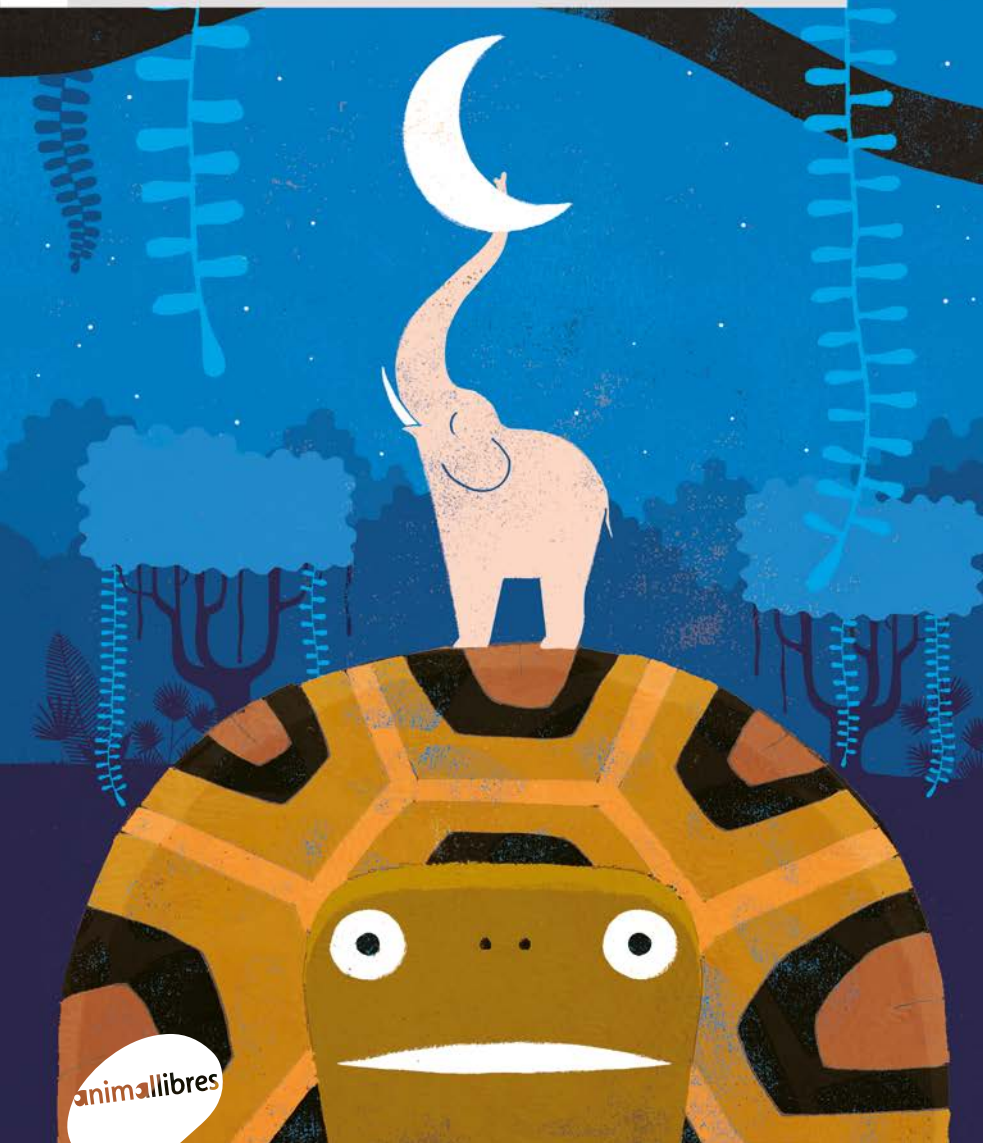

Michael Ende

La tortuga Tranquil·la i altres contes

Dibuixos d'Alberto Pieruz

Un dia, de bon matí, la tortuga Tranquil·la Trescamón s'estava assolellant còmodament davant del seu cau petit i acollidor i s'anava cruspint a poc a poc una fulla de plantatge.

Damunt seu, entre les branques d'una olivera mil·lenària, hi havia la tórtora Sulai·ca Pit d'Argent, que es netejava el plomatge brillant. Aleshores hi va arribar volant la seva parella, que es deia Salomó Pit d'Argent, li va fer unes quantes reverències i va exclamar:

—Oh, Sulaica, joia del meu cor, ja t'has assabentat de la nova? El Gran Sultà de tots els animals, Leo el Vint-i-vuitè, celebrarà la seva festa de noces. Així doncs, posem-nos en camí i marxem volant tots dos cap a la seva cova, oh, llum dels meus ulls!

—Oh, espòs i senyor meu —va parrupejar la tórtora—, vols dir que hi estem convidats, nosaltres?

—No pateixis, estel de la meva vida —va respondre el Salomó Pit d'Argent mentre feia unes quantes reverències més—, hi estan convidats tots els animals, grans i petits, vells i joves, grassos i magres, d'aigua i de terra eixuta, i això vol dir que nosaltres també hi estem convidats. Diuen que serà la festa més bonica que hi hagi hagut mai. Però caldrà que fem via, perquè el camí fins a la cova del lleó és molt llarg i la festa se celebrarà ben aviat.

La Sulaica va assentir, i les dues tórtoras van marxar volant.

La Tranquil·la Trescamón, que havia sentit tota la conversa, va posar-se a cavil·lar tan a fons que fins i tot es va oblidar d'acabar-se la resta d'esmorzar que li quedava.

«Si hi estan convidats tots els animals, grans i petits, vells i joves, grassos i magres, d'aigua i de terra eixuta, això vol dir que jo també hi dec estar convidada», es va dir a si mateixa.

«Així doncs, per què no hauria d'anar jo també a la festa més bonica que s'hagi celebrat mai?»

Després d'haver-hi estat reflexionant tot el dia i tota la nit, va prendre una decisió en ferm.

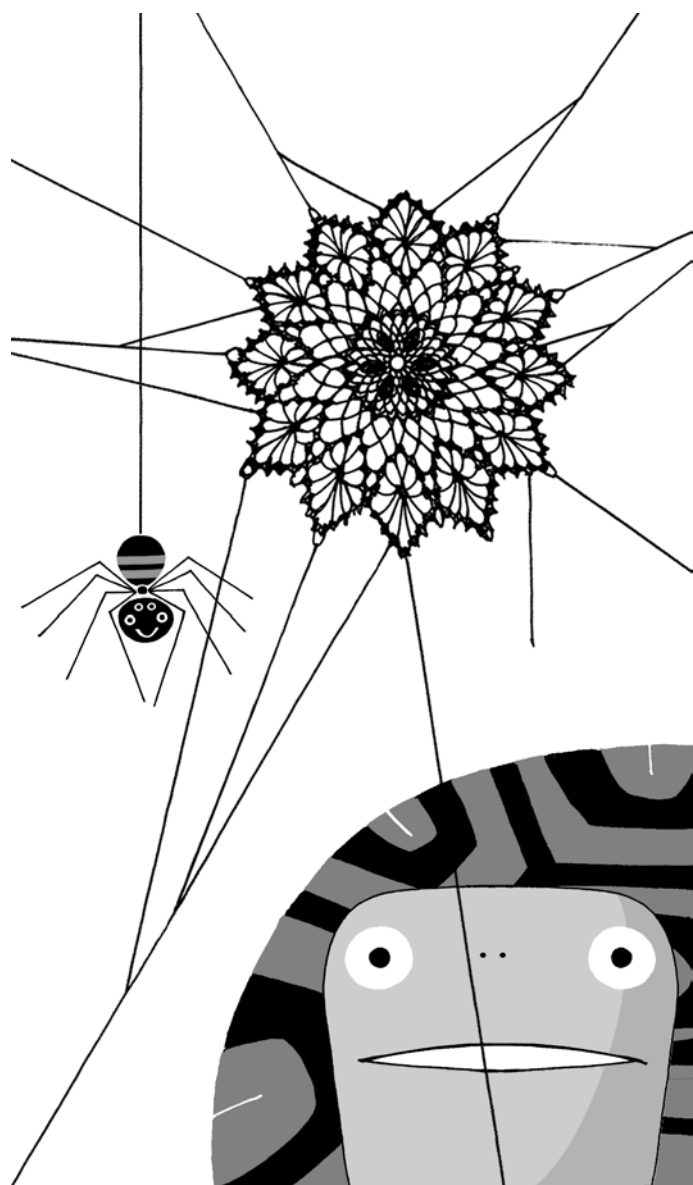
Es va posar en marxa quan tot just acabava de sortir el sol, passet a passet, a poc a poc, però sense aturar-se.

Quan ja havia estat gairebé tot el dia caminant d'aquesta manera, va passar pel costat d'un esbarzer. Hi vivia l'aranya Fàtima Embullafil, al bell mig de la seva magnífica teranyina.

–Ei, Tranquil·la Trescamón –va cridar-li l'aranya–, on vas tan adelerada, si em permets que t'ho pregunti?

–Bon vespre, Fàtima Embullafil! –va contestar la tortuga, i es va aturar per descansar una miqueta–. Com ja saps, el nostre Gran Sultà, Leo el Vint-i-vuitè, ha convidat tots els animals a la seva festa de noccs. Per això jo també hi vaig.

La Fàtima Embullafil es va portar les llargues potes del davant al cap i va arrencar a riure per sota el nas amb tanta força que la teranyina sencera va començar a gronxar-se perillosament.

–Oh, Tranquil·la –va arribar a dir després de fer molts esforços per parar de riure–, com et penses que aconseguiràs arribar-hi, si ets la tortuga més lenta de totes les que hi ha al món?

–Passet a passet –va dir la Tranquil·la.

–I ja tens en compte que el casament serà d'aquí a quinze dies? –va exclamar la Fàtima Embullafil.

La Tranquil·la va fer un cop d'ull ple de confiança a les seves potes curtes i rabassudes i va contestar:

–Segur que hi arribaré a temps.

–Tranquil·la! –va exclamar l'aranya en un to compassiu–, Tranquil·la Trescamón! El camí seria massa llarg fins i tot per a mi, i no és tan sols que tingui les potes més àgils, sinó que en tinc dues vegades més que no pas tu. Sigues raonable! Abandona i torna-te'n cap a casa!

–Per desgràcia, no és possible –va respondre amablement la tortuga–, he pres una decisió.

–És impossible ajudar algú que no vol fer cas d'un consell! –va dir l'aranya, i va continuar teixint la seva teranyina, emmurriada.

–Tens tota la raó –va respondre la Tranquil·la–. Bé, doncs, a reveure, Fàtima Embullafil.

I tot dient-ho va reprendre la marxa. L'aranya es va quedar enrere rient baixet mentre deia, fent-ne befa:

–Vigila de no córrer massa, que encara hi arribaries abans d'hora!

En canvi, la Tranquil·la Trescamón va continuar endavant entremig de rocs i pedrots, per la sorra i pel bosc, de dia i de nit, sense perdre mai l'esma.

Una vegada, en passar pel costat d'un basiol, es va aturar un moment per abeurar-se.

Damunt d'una fulla d'heura hi havia un cargol que es deia Xahrazad Llimacosa i que es mirava la tortuga amb els ulls que tenia al final de les llargues banyes.

–Bon dia! –va saludar-la la Tranquil·la, ben amablement.

El cargol va trigar una bona estona a recuperar-se prou de la sorpresa per poder-li contestar.

–Déu del cel! –va embarbussar-se amb una lentitud extraordinària—. Sí que saps caminar de pressa! Només de mirar-te m'agafa vertigen.

–Vaig al casament del nostre Gran Sultà, Leo el Vint-i-vuitè –va dir la Tranquil·la.

Aquest cop, la Xahrazad encara va trigar molta més estona abans de tenir prou ordenades les idees llefiscoses per etzibar dificultosament:

–Quin error més cargòlic! Has estat caminant en la direcció equivocada.

Mentre ho deia, anava assenyalant per tot arreu amb les banyes, feta un embolic:

–Cap allà cap aquí vull dir cap allà deçà! Cap aquí no cap allà no cap al nord no cap enrere cap allà...

I no feia més que embolicar-se cada cop més en la seva complicada explicació.

–No hi fa res –va dir la Tranquil·la–, almenys ara me n’he assabentat. Cap a on m’has dit que em cal anar?

El cargol estava tan confós que es va amagar dins de la seva closca i no en va tornar a sortir fins al cap de mitja hora.

La Tranquil·la va esperar pacientment que la Xahrazad recuperés la parla.

–Déu del cel! –va lamentar-se el cargol–. Quina calamitat! Hauries d’haver anat cap

al sud i no pas cap al nord. Hauries d'haver caminat exactament en la direcció contrària.

–Moltes gràcies per la informació! –va respondre la Tranquil·la, mentre anava canviant de direcció calmosament.

–Però la festa ja serà demà passat! –va exclamar el cargol, fent veu de ploramiques.

–Segur que hi arribaré a temps –va dir la Tranquil·la.

–I ara! –va sospirar el cargol, tot mirant-se la tortuga amb un posat melangiós—. De cap de les maneres! Ves, si de bon principi haguessis anat en la direcció correcta, potser sí... D'aquesta manera, tot ha estat inútil. Quin error tan cargòlic!

–Si vols venir amb mi, pots enfilat-te'm damunt la closca –va proposar-li la Tranquil·la.

La Xahrazad Llimacosa va abaixar les llargues banyes, resignada.

–No serviria de res. És molt tard, massa tard. Mai no hi arribaríem.

–I tant que sí –va fer la Tranquil·la–, passet a passet.

–Estic tan trista... –va lamentar-se el cargol–, queda't aquí amb mi, per consolar-me!

–Per desgràcia, no és possible –va contestar la Tranquil·la amablement–, he pres una decisió.

I mentre ho deia es va posar en moviment de bell nou, ara en la direcció contrària. La Xahrazad Llimacosa la va anar seguint una llarga estona amb els ulls plorosos enfilats dalt de les llargues banyes, mentre no parava de fer gestos suplicants perquè la tortuga es quedés al seu costat.